

DIVI IO-

HANNIS CHRYSOSTO
mi de orando deum, libri duo,
Erasmo Rot. interprete.

Auctorius de matri.

*Adiunctus est iisdem modus orandi
deum, autore Erasmo.*

Opus 1. et copurgat. permisit

Eucharius Ceruicornus excude-
bat. An. M. D. XXV.

REVERENDO IN CHRISTO
patri ac D. D. Maximiliano à Bur-
gondia abbatii Mittelbur
gensis Eras. Rot. S. D.

Inter multa commoda que literis debemus reuerende pater, illud non arbitror cē postremū, quod in orbē penē dixerim alio constituti, per eas tamen cum amicis colloqui possumus. Emiseramus nupcr libellum de modo orandi deum, talibus enim argumentis quae non multum adferunt laboris, & ad pietatem maxime conducent, senectutem nosīr. am exercemus, iam ueluti solent athletæ, cum ingrauescit etas missionem ambientes. Is ubi per manus omnium uolitaret, non sine gratia, cōmodum inter Chrysostomi lucubrationes reperi duas orationes eadem de re, nōdum latine uersas. Ilico mihi gestij animus uidere, quām inter nos conueniret in eadem materia uersantes. Sic opinor affici pictores quoties deprehendūt aliquē nō vulgarē artificē, in eodē laborasse argumento, in quo laborarunt ipsi. Iuuat enim hic collatis tabulis animaduertere, ubi par fuerit artis facultas, ubi superior, ubi inferior. Verum hac collatione mihi quidem adeo non placui, ut si licuisset, meam tabulam prorsus abolitam uoluissēm. Rutubam diceres cum Apelle commissum. Quis enim illius eloquentiam plusquam auorem assequatur, etiam si propositum exemplar conetur emulari? Et tamen multum uigoris addere solet inge-

(6)

b-15426592

ERAS. EP. AD MAXI. ABBAT.

nijs æmulandi contentio. Quo magis mihi uisus sum formica cum camelo compositus, cum nullus adfuisset stimulus, qui meam oscitantiam expergefaceret. Sed hac de re tuum potius expe^cto iudicium, idq; quo certius facias, mitto simul & græca, ne quis causari possit, me male uertendo hoc egisse, ut mea minus displiceret. Verum utcunq; huius æstimationis cadet alea, uicisse mihi uidebor, si sensero quamplurimos hoc meo labore ad frequenter orādum, uel excitatos, uel redditos alacriores. Nam tue quidem pietati sciebam huiusmodi stimulus nequam opus esse, qui pictati, quam alij uix multo diutinoq; studio possunt discere, natus esse uidearis. Etenim iuuenis ex aula subito translatus ad monasterium, sic in hoc uitæ genere te gessisti, ut modestia, sobrietate, castimonia, religione superares et illos qui in schola religiosis consenserunt. Nusquam in tuis moribus ullum iuuentutis tue uestigium, nusquam aulicæ cōsuetudinis reliquæ, nusquam generis quod à Philippo Burgondionum duce, cui Boni cognomen additum accipimus, clarissimum ductis ullum supercilium. Nimirum hæc erat naturæ tue sinceritas, quā nec aulæ consuetudo potuit corrumpere, cum sint tā multi, quos in mundo humiles ac frugaliter educatos, non dicam abbatis dignitas, sed monachi cultus ac uictus corrumpat. Quid autem eo concentu potest esse iucundius, cum uestem undiq; candidam, niueus uite candor, uel æquat, uel supat? Pertractus es ad istud uite genus, quod intelligeres tibi nō fore licitum, ut pri

IO. CHRYSOST. DE ORANDO

us esses monachus quam abbas. Talibus ingenij tutō cōmittuntur episcopi munia, quibus non alia functio sanctior inter mortales, qui nequaquam sibi dignitatem vindicant ex munere, sed incorruptis moribus ipsi dignitatē muneri suscepto conciliant. Bene uale. Basileæ tertio Calend. Apriles. Anno M. D. XXV.

S. JOHANNIS CHRYSOSTOMI de orando deum, liber primus,

Eras. Rot. interprete.

opus v. o. cy loquinqat.
permisit

Vplici nomine par est dei famulos & laudibus uchere, & suscipere. Primum quod spem salutis in sanctis precibus collocarūt, deinde quod laudes reliquosq; cultus, quos deo cum gaudiosimul et tremore consueuerunt offerre, intercidere passi nō sunt, sed literis prodita superesse uoluerunt, quo suum thesaurū, in nos uelut hæreditaria successione transfunderent, quo uidelicet omnem posteritatem ad sui prouocare possent emulacionem. Conuenit enim ut & preceptorum mores ad eos dimanent, qui cum ipsis habent consuetudinem, & prophetarum discipuli, eorundem iustitiam